

צמח-בר

זה אני!"

סי עם מכנס בביתה
למה לסבול בנלל הקריירה של אבא?

הקריירה של אבא אני צריכה לסבול. שאלתי מה הם עושים לי, ההורים שלי, איך הם יכולים לתת לי לסבול ככה? אבא חיפש את עצמו, אבל הוא לא היה פריק בן 20. הוא היה נשוי ואב לשתי בנות מתבגרות. היום הוא מודה שגם הוא לא ידע מה הוא עושה שם בריוק.
"עם כל הכאב שלי התחלתי לכתוב טקסטים. על מוסיקה עוד לא חשבתי. כתבתי רק מילים עם המון כוח וכאב. הייתי בסך הכל בת 10, אבל מרידה וכואבת כמו אדם מבוגר."

וערבים, ואנגלים משכבות נחשלות. היתה בבית הספר אנטישמיות עצומה, כולם שגאו את כולם, אבל כולם ביחד היו נגד היהודים. סבלתי מהשפלות, מקללות ואפילו ממכות. בבית הספר הייתי "יהודיה דפוקה", וזה שבר אותי. הפכתי מילדה מאושרת וחייכנית לילדה שבורה ומרוכזת שנאתי את בית הספר ואת אנגליה.

"התחלתי לכעוס על אבא, להיות ממורמרת, שאלתי את עצמי למה אני פה בכלל, מה אני עושה פה, למה בגלל

על דרכו קשים, לא התחשבו בו, היו משבצים אותו בתורנות חליבה ובלילה הוא היה כותב שירים. היום הם מצטערים על זה שלא עזרו לו יותר. עד עכשיו הם אומרים בגאווה שנחום היימן בא מקיבוץ בית אלפא."

היא הרגה את ישוע!

התאקלמות של סי בצרפת היתה מהירה. "למדת שם בבית ספר ישראלי עם אחותי הגדולה בילי (כיום מעצבת בגדים מצליחה מאד) והשתלבנו שם יופי."

"לאבא היה נורא קשה. אז לא ידעתי את זה. לא הבחנתי, רק היום אני מבינה כמה היה לו רע. הוא חי בשני עולמות. כלפי הבית הוא הראה שהכל בסדר, הוא רצה שיהיה לנו טוב ולא סיפר לנו על הקשיים בקריירה. אחרי שלוש שנים בצרפת החליט אבא שפרק חוקי לארץ נגמר ואנו חוזרים לארץ."

באותה תקופה רצה טדי קולק להקים בירושלים שכונת אמנים, והוא מכר בשכונת אברטור בתים זולים לאמנים, ואבא קנה. ארזו מיוודות, סדרו לבילי ולי מקום בבית ספר בירושלים, והתכוונו לחזרה לארץ.

"כמה ימים לפני הנסיעה אסף אותנו אבא במיטבח והודיע לנו שהתוכנית שונתה: לא חוזרים לארץ אלא נוסעים ללונדון, כיוון שהוא קיבל שם הצעת עבודה. ככה זה בשארביינס, הכל בא בהפתעה."

בהיותה בת 9 היא עברה לאנגליה, בלי לדעת מילה באנגלית. "אז החלה התקופה הגרועה בחיי. בילי, שידעה אנגלית, התקבלה לבית ספר ברמה גבוהה. אותי לא קיבלו שם. בלית ברירה נרשמתי לבית ספר פלטיים, ככה אני קוראת לו. למדו שם כל מיני בני-מיעוטים ברמה הכי נמוכה, כושים

היא כתבה בעצמה. אלה לא שירים על תותים וקצפת", היא אומרת. לשירים שלה יש אמירה אישית וחברתית, תקליט שהוא פיסת-חיים של סי היימן, סי אשה יפה. בתמונות היופי עובר פחות, בחיים יותר. יש לה תנועות ידיים רכות, עיניים בהירות, שקופות כמעט, הן אומרות ומספרות ללא מילים. הקול שלה, שלא כמו בשירים, מלטף, חם, עוטף. אפשר להביט לה בעיניים ולהקשיב שעות לקול הנפלא הזה, להתמכר לו.
היא נולדה בקיבוץ בית אלפא. כשהייתה בת 6 ארזה מישפחתה מיוודות ונסעה לצרפת לפאריס. אבא רצה לעשות בחוק מה שהוא לא הצליח לעשות פה, הקריירה שלו הגיעה כאן למבוי סתום, הוא לא היה יכול להתפתח עוד. גם בקיבוץ הערימו

ני חייתי ביניכם כמו צמח "אבר" — מילים שכתבה רחל שפירא, הלחין נחום (נחצה") היימן. השיר היה להיט ענק.
"השיר הזה עליי", אומרת סי היימן, בתו של נחצה. אבא הלחין את השיר וחשב עליי. צמח-בר — אין הגדרה יותר מתאימה לי. אני זוכרת כשהוא הלחין את השיר. הייתי בת 12, היה אבא יושב ליד הפסנתר ואני עמתי לידו ובכיתי. גם הוא בכה. הלחין ובכה. למחרת עליתי על מטוס וחזרתי לארץ לברי".
השבוע ייצא תקליט הבכורה של סי בת ה-26. דרך ארוכה וקשה היא עשתה מאז אותו הלילה בלונדון, לפני 14 שנה.
את רוב המילים והלחנים בתקליט

סי ו"להקה מקומית"
אין לי עוד כוח למועדונים"